

se dalo krájet, bylo cítit, že všichni se pekelně soustředí, protože chtějí zvítězit. Ta krátká pauza před začátkem závodu se zdála nekonečná.

Najednou všech pět světel zhaslo.

Start!

Vilém vystřelil vpřed. Bojoval jako o život, jel riskantně, ale zároveň rozumně, aby se vyhnul kolizím. Cítil, že má skvělý den. Předjížděl jednoho soupeře za druhým. Výměna gum v pit stopu? Dvě sekundy – dokonalé. Když předjel čtvrtého soupeře, zahlédl v zrcátku svůj odraz – toho, komu nikdo nevěřil a jen se mu posmívali. Ale kdo se smál teď? Najednou to byl on, kdo určoval tempo. V 58. kole už jel na třetím místě. Motor řval, pneumatiky pálily asfalt, homokinetické klouby praskaly při každém zrychlení, a Vilém přesto pokračoval naplno.

Poslední zatáčka

Najednou se před ním roztočila dvojitá žlutá vlajka.

„Ach ne!“ vykřikl. „Na trati se něco stalo!“

Všichni prudce zpomalili. Vilém zadržel dech a sešlápl brzdu až k podlaze, jen tak tak že udržel smyk. Vjel do oblaku dýmu a zahlédl na trávě dva rozbité závodní vozy.

